

ΖΟ ΣΟΑΡΕΣ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΗ
ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΑ:
Μαρία-ντε-Πιεντάντε Φαρία Μανιάτογλου

*Στη μνήμη
της μητέρας και του πατέρα μου,
που έζησαν έντονα εκείνη την εποχή,
και οι οποίοι μου μεταλαμπάδευσαν
τη χαρά της ανάγνωσης.*

*Στον αδελφικό μου φίλο Ιλτον Μάρκες
που, για άλλη μια φορά, με στοργή
και υπομονή διάβασε το χειρόγραφο
στα σπάργανά του.*

*Επίσης, στον αγαπητό Ρούμπεμ Φονσέκα,
που επιμένει να μη με αφήνει
να σκαρφίζομαι καινούργιες λέξεις.*

Βαθιά μου επιθυμία θα ήταν η Βραζιλιάνικη Ακαδημία μας να μην ξεχνάει τόσο συχνά ότι είναι και... Γραμμάτων!

Afonso Arinos de Melo Franco (1905)

A escalada (Η Αναρρίχηση)

La dénigrer, mais toujours tâcher d' en faire partie.

[Την αμαυρώνουμε, ωστόσο προσπαθούμε πάντα να γίνουμε μέλη της.]

Gustave Flaubert (1821-1880)

Dicionario das ideias feitas (Λεξικό των κοινών τόπων)

Une compagnie formé exclusivement de grands hommes serait peu nombreuse et triste. Les grands hommes ne peuvent se souffrir les uns les autres et ils n'ont guère d' esprit. Il est bon de les mêler aux petits.

[Μια εταιρεία απαρτιζόμενη αποκλειστικά από μεγάλες προσωπικότητες θα ήταν ολιγάριθμη και σκυθρωπή. Οι μεγάλες προσωπικότητες δεν αντέχουν η μία την άλλη και δεν διαθέτουν καθόλου πνεύμα. Καλό είναι να αναμειγνύονται και με τις μικρές.]

Anatole France (1844-1924)

As opiniões do sr. Jérôme Coignard

(Οι γνώμες του κ. Ζερόμ Κουανιάρ)

...εκείνος γνώριζε ότι σύντομα η εκδίκηση θα πλημμύριζε την καρδιά του από χαρά. Επανέλαβε μέσα του το παλιό σικελικό ρητό «*La vendetta è un piatto che va servito freddo*»,* μέχρι που οι διακυμάνσεις της φράσης έγιναν ένα με τον ρυθμό της ανάσας του. Γνώριζε καλά ότι μονάχα ο θάνατος θα ήταν σε θέση να ξεπλύνει την προσβεβλημένη τιμή του. Δύο φορές είχε προσβληθεί, είχε ταπεινωθεί. Η είδηση της μη αποδοχής της υποψηφιότητάς του, σχολιασμένη και από τις πιο υποδεέστερες εφημερίδες, τον είχε μετατρέψει σε αντικείμενο εμπαιγμού ακόμη και των αμόρφωτων ανθρώπων. Οι άσπονδοι φίλοι του σχολίαζαν χαμηλόφωνα, ανάμεσα σε σαρκαστικά χαμόγελα: «Θα το επιχειρήσει και πάλι, και πάλι δεν θα τον δεχτούν. *Jamais deux sans trois...*».** Δεν θα τους πρόσφερε λοιπόν αυτήν την ευχαρίστηση. Το ξεπλήρωμα θα αποκτούσε τραγική μορφή. Η γαλλική του παιδεία τού έφερε στον νου μια φράση του Ρακίνα: «*La vengeance trop faible attire un second crime*».** Στην παρούσα περίπτωση, δεν θα υπήρχε υποτροπιασμός. Όσοι τον είχαν προσβάλει θα πλήρωναν με τη ζωή τους την ύβριν. Συλλογίστηκε την απολύτως δίκαια εκδίκησή του: «Με πρόσβαλαν μαζί, και μαζί θα πεθάνουν. Την ίδια στιγμή». Η πρόσβαση στον προθάλαμο της κουζίνας όπου ετοιμάζονταν τα εδέσματα αποδείχτηκε εύκολη υπόθεση. Επειδή το υπηρετικό προσωπικό δεν τον γνώριζε, μεταμφέστηκε φορώντας στολή ίδια με τα γκαρσόνια, περνώντας έτσι για έναν από τους μισθωμένους για την περίπτωση υπηρέτες. Το δηλητήριο το κουβαλούσε στο ασημένιο φιαλίδιο όπου

* Η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που σερβίρεται κρύο.

** Το κακό πάντα τριτώνει.

*** Η υπερβολικά ασθενής εκδίκηση επιφέρει και δεύτερο έγκλημα.

συνήθως είχε το κονιάκ. Έχυσε το υγρό μέσα στο αχνιστό νερό για το τσάι. Το απελευθερωτικό εκχύλισμα θα δρούσε μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. «*Finita la commedia!*» Γέλασε μέσα του σκεπτόμενος το αντιφατικό λογοπαίγνιο στα πρωτοσέλιδα των αυριανών εφημερίδων: *ΝΕΚΡΟΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ*. Ναι! Και οι σαράντα Αθάνατοι της Ακαδημίας. Οι ίδιοι σαράντα που είχαν απορρίψει την είσοδό του στον Οίκο του Μασάντου ντε Ασίς¹, αποτρέποντας την πραγματοποίηση του ονείρου που έτρεφε από τα παιδικά του χρόνια.

Η ΧΩΡΑ

Ρίο ντε Ζανέιρο, Τετάρτη, 31 Οκτωβρίου 1923

Λογοτεχνικό Ένθετο

Προτοφανής η επιτυχία που γνώρισε το τελευταίο έργο του γερουσιαστή Μπελιζάρου Μπεζέρα, το εξάίρετο *Δοξοφονίες στη Βραζιλιάνικη Ακαδημία Γραμμάτων*.

Όπως ήδη αναφέρθηκε στην παρούσα στήλη, το βιβλίο αφηγείται με μεγάλη δόση χιούμορ και οίστρου, την ιστορία ενός αποτυχημένου ποιητή, που αποφασίζει να εκδικηθεί τα μέλη της Βραζιλιανής Ακαδημίας Γραμμάτων, επειδή –και μάλιστα δύο φορές– του αρνήθηκαν τις πολυπόθητες ψήφους που θα τον ανακήρυτταν «Αθάνατο».

Κατά ειρωνική σύμπτωση, το παρόν σύγγραμμα, το οποίο επιστεγάζει μια πεφωτισμένη από αναρίθμητες επιτυχίες λογοτεχνική σταδιοδρομία, θα εφοδιάσει τον εμπνευσμένο συγγραφέα με ακόμη περισσό-

τερα διαπιστευτήρια προκειμένου να διεκδικήσει την κατάληψη ενός από τα πολυπόθητα έδρανα του ένδοξου θεσμού. Και μάλιστα, του εδράνου με τον αριθμό δέκα, ενός από τα πιο ζηλευτά του λογοτεχνικού «Ολύμπου» – και δικαίως: το έδρανο με τον αριθμό δέκα είχε ως πρώτο του κάτοχο τον Ρούι Μπαρμπούζα².

Συγγραφέας με τολμηρό και πρωτοποριακό ύφος, ο Μπεζέρα είναι επίσης ένας από τους πιο επιφανείς πολιτικούς της Δημοκρατίας μας, έχοντας εκλεγεί επί σειρά ετών γερουσιαστής από την πολιτεία του Περναμπούκου³.

Ο Μπελιζάρου Μπεζέρα πρόκειται να μετεγκατασταθεί τον ερχόμενο μήνα από το *Γκραν Οτέλ* στο άρτι εγκαινιασθέν ξενοδοχείο *Copacabana Palace*.

Τετάρτη, 2 Απριλίου 1924

ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΗ

Βγαίνοντας από το ντους στις εννέα η ώρα το πρωί, ο γερο-σιαστής Μπελιζάρριου Μπεζέρα κοίταξε εξουχιστικά το είδωλό του στον μεγάλο καθρέπτη του λουτρού της σουίτας στον τελευταίο όροφο του *Copacabana*. Ενέκρινε με ένα χαμόγελο την εικόνα που αντανακλούσε το αστραφτερό κρύσταλλο: παρά τα πενήντα του χρόνια, η σουηδική γυμναστική, στην οποία επιδιδόταν σε καθημερινή βάση, του χάριζε την όψη σαραντάρη. Ήταν βαθιά πεπεισμένος ότι κανείς, εκτός από τον κουρέα του, δεν αντιλαμβανόταν ότι όφειλε τα κατάμαυρα μαλλιά του στην *aureole* – μια πρωτοεμφανιζόμενη βαφή, ανακάλυψη του Οτζίν Σουλέρ, του ιδρυτή της *L' Oréal*, την οποία και προμηθευόταν τακτικά από το Παρίσι. Συνήθιζε να χτενίζει αψεγάδιαστα τα μαλλιά του προς τα πίσω, στερεώνοντάς τα με μπριγιαντίνη. Αν δεν ήταν η έντονη επαρχιώτικη προφορά και το λευκό κοστούμι από λινό S-120, εύκολα θα τον περνούσαν για ζεν-πρεμιέ του αμερικανικού κινηματογράφου. Δικαίως είχε το παρατσούκλι «Ροντόλφο Βαλεντίνο της Ζώνης της Ζούγκλας». Οι εχθροί του συντόμευαν το παρωνύμιο σε «Βαλεντίνο της Ζούγκλας». Όλοι γνώριζαν ότι ο Μπελιζάρριου σύχναζε στα σαλόνια των πιο εκλεπτυσμένων κοκετών του Ρίο ντε Ζανέιρο. Κανείς βέβαια δεν τολμούσε να προφέρει το παρατσούκλι στη συντομευμένη μορφή

του παρουσία του ίδιου. Ο γερουσιαστής ήταν ατρόμητος και δεν αποχωριζόταν ποτέ το *Parabellum* του, ούτε καν κατά τη διάρκεια των συνεδριών στη Γερουσία.

Η οικογένειά του, που ασχολιόταν με τις φυτείες ζαχαροκάλαμου και τη βιομηχανία παραγωγής ζάχαρης από τη μακρινή εποχή του Μαουρίσιου ντε Νασιμέντου, είχε στην κατοχή της τη μισή Ζώνη της Ζούγκλας της πολιτείας Περναμπούκου –ζούγκλα που είχε αποδεκατιστεί από την αλόγιστη καλλιέργεια του ζαχαροκάλαμου–, ενώ ασκούσε την πολιτική της επιρροή επάνω και στην άλλη μισή. Στο Περναμπούκου, η λεβεντιά των Μπεζέρα ήταν παροιμιώδης, σφυρηλατημένη από τον καιρό των μαχών ενάντια στους Ολλανδούς.⁴ Θεωρούμενος από πολλούς ως ο πιο περιζήτητος υποψήφιος γαμπρός στο Ρίο ντε Ζανέιρο, μπορούσες σχεδόν να ακούσεις τους αναστεναγμούς των κοριτσιών της υψηλής κοινωνίας όταν, στις χοροεσπερίδες, απάγγελλε κάποιο ποίημα. Ασυνήθιστα αυτάρεσκος, ο Μπελιζάρριου δεν αρνούνταν ποτέ να απαγγείλει κάποιο από τα ελάχιστα εμπνευσμένα ποιήματά του. Η προσήλωσή μας στην αλήθεια επιτάσσει βέβαια να αναφέρουμε ότι κανείς δεν έπαιρνε στα σοβαρά το λογοτεχνικό του ταλέντο. Δίχως την περιουσία και την πολιτική του επιρροή, τα έργα του δεν θα είχαν ποτέ δει το φως της δημοσιότητας.

Άλλωστε, η επιτυχία στις πωλήσεις των βιβλίων του οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στον ίδιο τον συγγραφέα, ο οποίος αγόραζε ολόκληρες εκδόσεις διά μέσω των γραμματέων του και έδινε εντολή να μοιραστούν τα αντίτυπα στο προσωπικό των φυτειών και των εργοστασίων του. Κατά ενενήντα τοις εκατό οι μεροκαματιάρηδες αυτοί ήσαν αναλφάβητοι, γεγονός όμως που δεν τους εμπόδιζε να φυλάνε τα βιβλία ετούτα σε μια λειψανοθήκη δίπλα στις Άγιες Γραφές.

Ο συντοπίτης του, ο ακαδημαϊκός Εουζέμπιου Φερνάντες, του οποίου το ταλέντο ως ποιητή ήταν εφάμιλλο μονάχα του ταλέντου του ως αρθρογράφου, ήταν εκείνος που είχε εξασφαλίσει την εκλογή του γερουσιαστή για την Ακαδημία Γραμμάτων.

Η δύναμη των Μπεζέρα εκτεινόταν πολύ πέρα από τα όρια του Περναμπούκου. Συχνές ήταν οι επισκέψεις που ο Μπελιζάρου έκανε στον πρόεδρο Αρτούρ Μπερνάρντες, όταν έπειτα από δείπνο στου *Lamas* μετέβαινε πεζός στο Μέγαρο Κατέτε⁵, στην πλατεία Μασάντου. Άλλωστε, το ποσό που είχε προσφέρει συμβάλλοντας στην αναδιαμόρφωση των νέων εγκαταστάσεων της Ακαδημίας, του *Μικρού Τριανόν* δηλαδή, είχε μαλακώσει την αμεροληψία των Αθανάτων. Το ότι επρόκειτο για το έδρανο υπ' αριθμόν 10, που άνηκε πρωτίτερα στον Ρούι Μπαρμπούζα, ένα από τα πιο ένδοξα ιδρυτικά μέλη της Ακαδημίας, προσέδιδε ακόμη μεγαλύτερη αίγλη στο γεγονός.

Ο Μπελιζάρου Μπεζέρα ήταν αναστατωμένος σαν πρωτόβγαλτος έφηβος. Φόρεσε ένα από τα σαράντα λευκά κοστούμια που περιελάμβανε η γκαρνταρόμπα του, και βγαίνοντας από το ξενοδοχείο επιβιβάστηκε στο μάρκας Hispano-Suiza καμπριολέ του και κατέβηκε τη λεωφόρο Ατλάντικα σφυρίζοντας ένα *freno*⁶, σουξέ από το τελευταίο Καρναβάλι στο Ολίντα.

Ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης!

Ο προορισμός του γερουσιαστή ήταν το ραφείο του Καμίλου Ραπόζου, στο κέντρο της πόλης, προκειμένου να προβάρει, τελευταία φορά, την επίσημη στολή που επρόκειτο να φορέσει δύο ημέρες αργότερα, τη βραδιά της τελετής ανάδειξης. Ο ράφτης τον περίμενε από τη Δευτέρα, μα ο γερουσιαστής είχε επιστρέψει από τα βορειοανατολικά μόλις την Τρίτη.

Ο Ραπόζου ήταν ο τελευταίος εκπρόσωπος του οικογενειακού ατελιέ: ήταν μοναχοπαίδι και δεν σκόπευε να θυσιάσει την εργένικη ζωή του μόνο και μόνο για να διαιωνίσει μέσω των απογόνων του το ραφείο που είχε ιδρύσει στη Λισαβόνα ο προ-προ-προπάππος του, ο Αντόνιου Γκόμες Ραπόζου, μετρ κοπτικής-

ραπτικής στην πορτογαλική Αυλή και προσωπικός ράφτης του μαρκησίου Πομπάλ⁷. Ο παππούς του, ο Απουλινάριου Ραπόζου, είχε λάβει τον τίτλο του αρχιράφτη της Αυτού Μεγαλειότητας, και είχε έρθει στη Βραζιλία μαζί με τον βασιλιά Ιωάννη ΣΤ', που δεν μπορούσε να κάνει χωρίς το ταλέντο του.

Στα τριάντα έξι του, ο Καμίλου ήταν ένας μυώδης άνδρας, με μελαχρινή επιδερμίδα και αμυγδαλωτά μάτια – κληρονομιά από τους Σαρακηνούς που είχαν άλλοτε εγκατασταθεί στην Ιβηρική Χερσόνησο. Το γεγονός ότι ξύριζε σύρριζα τα μαλλιά της κεφαλής του τόνιζε ακόμη περισσότερο το ωοειδές σχήμα του προσώπου του. Επί χρόνια, η κορυφή του κεφαλιού του σκεπαζόταν εν μέρει από ελάχιστες τρίχες, που εκείνος άφηνε να μακρύνουν από τη μια πλευρά μέχρι το ύψος των ώμων, χτενίζοντάς τες στη συνέχεια προς την άλλη, επάνω από το κρανίο, σε μια μάταια προσπάθεια να αποκρύψει την πρόωρη φαλάκρα. Στερέωνε το περίτεχνο πλέγμα με αργεντίνικη μπριγιαντίνη, που όταν στέγνωσε μετέτρεπε τις αραιές τούφες του σε κατάμαυρο κέλυφος.

Ο άνεμος ήταν ο χειρότερος εχθρός του. Μια ημέρα, καθώς κατευθυνόταν με τα πόδια προς το σπίτι, μια ριπή αέρος σήκωσε το τόσο επίπονα φτιαγμένο με τα αραιά του μαλλιά κατασκεύασμα. Τότε, εκείνη την επονείδιστη στιγμή, ήταν που ο ράφτης είχε αποφασίσει να απαλλαγεί από το άχρηστο χτένισμα.

Το μεγαλύτερο καμάρι του ήταν το υπερμέγεθες νύχι στο μικρό δάκτυλο του δεξιού χεριού του. Υπήρχαν επαγγελματικοί λόγοι για την εν λόγω αλλοκοτία: το νύχι, μυτερό σαν μικρό στιλέτο, αποτελούσε σύνεργο της δουλειάς του. Ο Ραπόζου ακολουθούσε το συνήθειο των μεγάλων ραφτών της Λισαβόνας, που το χρησιμοποιούσαν στην πρώτη πρόβα για να σημειώνουν διορθώματα επάνω στο ύφασμα. Με την ακρίβεια ενός διαβήτη, χάραζε τέλειους κύκλους, στερεώνοντας τη μυτερή άκρη του νυχιού του επάνω στην ύφανση των αγγλικών υφασμάτων.

Ο Καμίλου γνώριζε τα μυστικά της ραφής στρατιωτικών και μη στολών, ρεντιγκότων και σακακιών, μυστικά που εδώ και

αιώνες μεταδίδονταν διαδοχικά από το ένα μέλος της οικογένειας στο άλλο. Χάρη στην επαγγελματική του πείρα, γνώριζε, όπως ελάχιστοι άλλοι, ποιες λοξές και πλάγιες κόψεις χάριζαν άπογη εφαρμογή στο αγγλικό μάλλινο ύφασμα μιας επίσημης στολής. Ήταν άφταστος στις ραφές με γαλλική χρυσή κλωστή, στις επωμίδες, στο ελαφρύ σούρωμα των σιριτιών, στην άνεση που χάριζε το υπολογισμένο μέχρι και το χιλιοστό κόψιμο στις μασχάλες, στο προστήθιο το επιστεγασμένο από ένα σκληρό, υπέροχο, μα και απίστευτα αναπαυτικό κολάρο.

Εξίσου σημαντική ήταν η ακρίβεια στο φτιάξιμο του καβάλου του πανταλονιού, με το απαιτούμενο φάρδεμα στα αριστερά και το σωστό ύψος. Γνώστης της περιεκτικότητας σε θερμίδες των εδεσμάτων που σερβίρονταν στους ακαδημαϊκούς στο καθιερωμένο τσάι των πέντε, ο χρυσοχέρης ράφτης κατάφερνε –δίχως να ζημιώσει την κοψιά και την κομψότητα του ενδύματος– να κρύβει δίπλες υφάσματος με πλισέδες και ψεύτικα στριφώματα, γεγονός που επέτρεπε στο ρούχο να προσαρμόζεται στον όλο και αυξανόμενο σωματικό όγκο των «επιδημητικών» Αθανάτων.

Όλα αυτά τα χαρίσματα είχαν μετατρέψει τον Καμίλου Ραπόζο σε επίσημο ράφτη της Βραζιλιανής Ακαδημίας Γραμμάτων.

Ραφείο Η Χρυσή Δακτυλήθρα Το προβάρισμα του ράσου που όντως κάνει τον παπά

Ο Μπελιζάρριου Μπεζέρα πίεσε το κουδούνι και ο Καμίλου, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση, άνοιξε την πόρτα στον διάσημο πελάτη του. Ο ράφτης ντυνόταν με επιμέλεια και φορούσε στερεωμένο στον καρπό του το καθιερωμένο μαξιλαράκι με τις καρφίτσες. Βαστούσε ένα αντίτυπο του *Δολοφονίες στη Βραζιλιάνικη Ακαδημία Γραμμάτων*.

«Θα μπορούσατε άραγε, προτού προβάρουμε τη στολή, να μου χαρίσετε ένα αυτόγραφο;», παρακάλεσε ο Ραπόζου, τρέχοντας με το βιβλίο και μια πένα ανά χείρας ξοπίσω από τον Μπελιζάρου, που κατευθυνόταν με γοργά βήματα προς το δοκιμαστήριο.

Με υπεροπτικό ύφος και δίχως να αρθρώσει λέξη, ο Μπεζέρα έβαλε μια τζίφρα με εντελώς ακαταλαβίστικα γράμματα.

«Θα αργήσουμε;», ρώτησε. «Έχω συνεδρίαση στη Γερουσία».

«Όχι, όχι, καθόλου. Τρέχω να τη φέρω. Είναι υπέροχη, αληθινό αριστούργημα! Βέβαια, η αψεγάδιαστη κορμοστασιά που διαθέτετε, γερουσιαστά, βοηθά πολύ...», δήλωσε ο ράφτης με κολακευτική διάθεση.

Αφησε το βιβλίο και την πένα επάνω στον πάγκο και προχώρησε με μικρά γοργά βήματα προς το βάθος του ραφείου. Επέστρεψε βαστώντας με επίσημο ύφος τη στολή, θαρρείς και επρόκειτο για τον μανδύα του πάπα.

«Ούτε διορθώματα δεν θα θέλει, θα δείτε. Είναι αναμφίβολα η καλύτερη δουλειά μου».

Βιαστικός καθώς ήταν, ο Μπεζέρα φρόντισε να φορέσει αμέσως το επάνω μέρος της στολής, γεγονός που προκάλεσε ένα διακριτικό ειρωνικό χαμόγελο εκ μέρους του ράφτη. Κοιτάζοντας το είδωλό του στον καθρέπτη, ο Μπελιζάρου κατάλαβε την αιτία του χλευασμού: νάτος, ξεβράκωτος από κάτω και από επάνω μεταμφιεσμένος σε Αθάνατο.

«Αιντε να τελειώνουμε, δεν διαθέτω όλη ημέρα», είπε εκνευρισμένος.

Πράγματι, καμιά διόρθωση δεν ήταν αναγκαία. Το ρούχο τόνιζε την αγέρωχη κορμοστασιά του Μπελιζάρου Μπεζέρα. Ναρκισσευόμενος, ο συγγραφέας έβλεπε ήδη με τα μάτια της φαντασίας του τον εαυτό του να παραλαμβάνει το χρίσμα με προσποιητή ταπεινότητα. Εκμεταλλεζόμενος εκείνη τη στιγμή φιλάρεσκης ικανοποίησης, ο Καμίλου τόλμησε:

«Και όσον αφορά την πληρωμή, Αθάνατε;», ρώτησε κάνοντας χρήση του ακόμη μη επισημοποιημένου τίτλου. «Θα αργήσει μήπως;»

«Γνωρίζετε πολύ καλά ότι συνηθίζεται την επίσημη στολή να την προσφέρει η γενέτειρα πολιτεία του εκάστοτε συγγραφέα. Εγώ δεν έχω καμιά σχέση», αποκρίθηκε ξερά ο Μπελιζάρου.

Φυσικά και θα μπορούσε ο ίδιος ο Μπεζέρα να πληρώσει το ένδυμα. Αν και πανάκριβο, δεν κόστιζε περισσότερο απ' όσα συνήθιζε να ξοδεύει στο κάθε ξενύχτι του στα μπορντέλα πολυτελείας στη συνοικία Λαρανζείρας. Αν δεν το έκανε, ήταν απλώς και μόνο από θέμα φιλαρέσκειας. Έτσι ήταν το συνήθειο, ένας άγραφος νόμος: η πολιτεία του Αθανάτου αναλάμβανε τον λογαριασμό του ράφτη. Ο Ραπόζου δεν έλεγε να το χωνέψει αυτό. Ήδη του χρωστούσαν κάμποσες στολές, με τη δικαιολογία ότι τα κονδύλια θα έπρεπε να εγκριθούν και να εκταμειωθούν από τα δημόσια ταμεία.

«Κάντε υπομονή, κύριε Ραπόζου!», του έλεγαν. «Και τη δόξα του να είστε αυτός που ντύνει την Ακαδημία, πού τη βάζετε;»

«Η δόξα δεν γεμίζει τα στομάχια των παιδιών μου», αντέτεινε ο Καμίλου, ο οποίος ούτε παιδιά είχε ούτε και καμιά πρόθεση να αποκτήσει.

Ο γερουσιαστής κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

«Στείλτε την αύριο στο ξενοδοχείο μου».

Όσο ο ράφτης του άνοιγε την πόρτα σκεπτόμενος την πιθανή χασούρα, ο Μπεζέρα του έτεινε έναν φάκελο. Ο Ραπόζου αναθάρρησε, ελπίζοντας σε παχουλό φιλοδώρημα.

«Είναι μια πρόσκληση για την τελετή ανάδειξης», εξήγησε με συγκατάβαση ο μελλοντικός Αθάνατος, δίνοντάς του το προσκλητήριο. «Ελάτε από πριν στο ξενοδοχείο, για να με βοηθήσετε να τη φορέσω».

«Βεβαίως, Εξοχότατε. Ευχαριστώ πολύ, Εξοχότατε...»

Καθώς διέσχιζε το κατώφλι, ο Μπελιζάρου στράφηκε ξαφνικά προς τα πίσω.

«Α! Να μην το ξεχάσω». Έσκυψε και πέρασε το χέρι του επάνω στη λεία φαλάκρα του ράφτη. «Για γούρι...», εξήγησε, και βγήκε έξω χτυπώντας την πόρτα πίσω του.

Ατάραχος, ο μετρ της ραπτικής αναστέναξε, καταπίνοντας για μία ακόμη φορά την ταπείνωση που ένιωθε όταν τον χρησιμοποιούσαν σαν φυλακτό. Διότι, ναι, ο Καμίλου Ραπόζου ήταν νάνος.

Γιος, εγγονός και δισέγγονος νάνων ραφτών, όλοι γεροί και καλοκαμωμένοι, όπως οι επτά νάνοι της Χιονάτης.